Agga nüüd tahhan minna enneste linna luggo räkida ja selle järrel meie wannemate luggo. Minno wannaemma juttudest tean minna selgeste mis hirmsaste Piiskop neid waewanud, kuida nemmad wimaks ärraläinud, nende teekäimisest ja assutamisest meie maal. Ja meie armolise linna wallitsuse polest, sain minna üht kirja nähha kus Saltsburgi rahwa sissetullemine ja jälle emale minnemine Langensaltsa linnast ülleskirjutud olli. Minna ollen sest mönned tükkid wäljakirjutanud. Röömoga näggin minna sest kirjast, mis truiste meie essiwannemad siin linnas, ommast ussust kinnipiddasid, ja et sellepärrast siin keik ni armolised waeste ärrapöggenenud ussowendade wasto ollid. Need päwad said öiete kui pühhad ehk piddud petud. Lahkeste wöeti neid wasto ja peti armsaste ülles.

Mitto päwa enne sai kunninglikust kommissarist nende tullemine ette ööldud ja nende ülleswötmine ja eddasi toimetamine rahha pärrast tellitud. Meie linna rahwas ei wötnud kül mitte rahha; agga ollid siiski walmis tellimist möda teggema, ja piddasid sedda möda linna wannematega wööraste wastowötmise pärrast isseärranis nouu.

Ni pea kui tulliaid piddi nähtama, piddi ühhe kirriko kellaga linnale teadust antama ja kunninglik kommissar ja linnawannemad piddid nende wasto minnema ja kui neid sanud terretand, neid linnawaestekolilaste ja nende koolmeistridega ühhes lauldes sisse toma. Lauldud piddi sama: „So sanna meile

kinnita“ j. t. s. „Keik kallis hinge önnistus“ j. t. s. „Kui Jummal siin ei kanna hoolt“ j. t. s. „So peale Issand lodan ma“ j. t. s.

Nende ja teiste lauludega piddi senni kui allewisse tuldama, agga seal piddi ka weel linna wallitsus kirriko ja koli öppetajad, suure kooli öppiad ja linna koddanikkud neid wastowötma ja piddid siis keik kirriko kellad hüüdma. Siis piddiwad ennast arro järrel riddastikko ja paaris tullema seadma ja laulma: „Ei lahku minna sinnust“ j. t. s. „Meil tulleb abbi Jummalast“ j. t. s. „So sanna kaua seggane Meil helde Jummal olnud j. t. s.

Seddawisi piddiwad keik Poniwatsiuse kirriko minnema, wöörad kantsli ette ja ümber seatama, ja ennalt lauldama: „O pühha waim niiüd tulle sa,“ selle järrel piddi öppetaja üht tröstimise ja terretamise jutlust piddama ja Taweti laulo 6, 4. alluseks wötma ja selle lauloga „Oh Jesus meie jure jä,“ jummalatenistus löppetama, ja kirikust wälja ja ni kaugele kui Raathone ette mindama selle lauloga: „Mo hing oh röömsast kida.“ Ja seal piddi aulik linna wallitsus wöörastele kortrid juhhatama.

Ja täieste nenda kui nou olli petud, on se ka sündinud. Wöörad usowennad on kellalömise ja lauloga kirriko widud, armsa jutlusega röömustud, ja kui kirikust wälja tulnud on linna koddanikkud neid ni röömsaste wastowötnud omma maiadesse, ja lahkeste neid üllespiddanud. Ja neid kodda-

Eesti-maa rahwa Kalender 1872, lk. 23